

Sygn. akt: I C 572/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	protokolant sądowy Joanna Pilc-Syposz

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2014 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

o zapłatę

przeciwko J. M. (1)

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. w pozwie z dnia 10 czerwca 2014 r. wniosła o zasądzenie od pozwanej J. M. (1) kwoty 3.450,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania w sprawie, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Powód wywodził, że dochodzona wierzytelność powstała w efekcie zawarcia w dniu 22 maja 2009 r. przez pozwaną umowy z (...) S.A., mocą której pozwana stała się jego dłużnikiem. Wierzytelność tę – wywodził U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. – wierzyciel pierwotny przełał na rzecz (...) w L.. A ten z kolei przełał swą wierzytelność na rzecz powoda w dniu 6 czerwca 2013 roku. Na dowód powyższego powód przedłożył oświadczenie (...) S.A. o zawarciu umowy przelewu wierzytelności z (...) w L., umowę przelewu wierzytelności z dnia 6 czerwca 2014 r. oraz dokument nazwany wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu.

Pozwana J. M. (1) mimo prawidłowego wezwania na rozprawę dnia 22 października 2014 r. nie stawiła się na tę rozprawę i nie wniosła odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. jest funduszem inwestycyjnym zamkniętym, wpisanym do rejestru funduszy inwestycyjnych, prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie.

Dowód: odpis wyciągu z rejestru funduszy inwestycyjnych k. 9.

W dniu 12 maja 2009 r. pozwana J. M. (2) zawarła umowę pożyczki kwoty 3.358,15 zł z (...) S.A. w W.. Jednocześnie zadeklarowała chęć skorzystania z usługi obsługi pożyczki w domu i zgodziła się uiścić z tego tytułu kwotę 2.150 zł. Zgodnie z umową pożyczkodawca był zobowiązany wobec pożyczkobiorcy do odbioru spłaty rat pożyczki w miejscu zamieszkania pożyczkobiorcy. Pozwana była zobowiązana do spłaty na rzecz P. Polska z tytułu powyższej umowy kwoty 4.950,40 zł.

Dowód: umowa pożyczki k. 5.

W dniu 6 czerwca 2013 r. strona powodowa U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. zawarła z (...) w L. umowę zgodnie z którą strona powodowa jako nabywca nabyła od (...) w L. wierzytelności o łącznej wartości 1.508.048.482,13 zł. W punkcie 3.1 umowy wskazano, że każda z wierzytelności będzie sprzedawana oddzielenie za cenę jednostkową.

Dowód: umowa z 6.06.2013 r. k. 6

W dniu 28 lutego 2014 r. (...) S. A. oraz (...) w L. sporządzili oświadczenie, że wszystkie wierzytelności będące przedmiotem umowy nabycia wierzytelności z dnia 6 czerwca 2013 r., zawartej między stroną powodową U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W., a (...) w L. zostały wcześniej przeniesione przez (...) S. A. w W. na rzecz (...) na podstawie umowy ramowej zawartej między (...) S. A., a (...) dnia 18 lipca 2003 r.

Dowód: oświadczenie z dnia 28.02.2014 r. k. 11

W dniu 21 maja 2014 r. U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w którym wskazał, że przysługuje mu od pozwanej J. M. (1) wymagalna wierzytelność nabyta od (...) na podstawie umowy cesji z 6.06.2013 r. w wysokości 3.450,36 zł (w tym 2.352,67 zł kapitał, 975,40 zł odsetki, 122,29 zł koszty). Wyciąg podpisała pełnomocnik K. Ł..

Dowód: wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 21.05.2014 r. k. 14

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód opierał swoje roszczenia na fakcie zawarcia w dniu 6 czerwca 2013 roku umowy cesji z podmiotem, którego dłużnikiem była pozwana. Przedmiotem powyższego kontraktu – argumentował U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. – była przysługująca mu wierzytelność, którą z kolei tenże nabył od (...) S.A., którego pierwotną dłużniczką była pozwana.

Po myśli art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Stosownie zaś do treści art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Biorąc pod uwagę powyższe wskazać należy, iż w toku bieżącego postępowania strona powodowa wykazała jedynie fakt, że jest inwestycyjnym zamkniętym funduszem sekurytyzacyjnym oraz, że pozwana zaciągnęła pożyczkę w kwocie 3.358,15 zł w (...) S.A. Powód nie udowodnił natomiast jakimikolwiek środkami dowodowymi, umożliwiającymi weryfikację twierdzeń pozwu nie tylko faktu nabycia konkretnej wierzytelności przeciwko pozwanej ale również istnienia samej wierzytelności w wysokości dochodzonej pozwem. Powód nie przedstawił środków dowodowych, które czyniłyby zadość reżimowi z art. 511 k.c., który to stanowi, że jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. W każdym wypadku umowy kredytu konsumenckiego wymagała ona formy pisemnej (art 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2001 o kredycie konsumenckim, Dz.U.

2001.100.1081 ze zm.). Tym samym także dla przelewu wierzytelności konieczne było zachowanie tego rygoru (art. 511 k.c.).

Powód przedłożył umowę cesji zawartą przezeń z (...) w L. oraz oświadczenie złożone przez członków zarządu (...) S.A. i (...) w L. w przedmiocie zawarcia umowy przelewu przez tego ostatniego z wierzycielem pierwotnym. Żaden ze wskazanych dokumentów nie wskazuje na przejście konkretnej wierzytelności przysługującej wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanej, a ich przedmiotem jest nieokreślony pakiet wierzytelności. Z przedstawionych dokumentów wynika jedynie, że określone w nim podmioty złożyły oświadczenia woli w zakresie nabycia pakietu wierzytelności. Natomiast w żadnym razie nie można uznać, że nastąpił przelew wierzytelności wynikającej z umowy wskazanej w treści pozwu. Dowodu tegoż nie może stanowić przedłożony przez powoda „odpis z załącznika nr 1 - lista wierzytelności” (k. 7). Po pierwsze, z uwagi na brak podpisu nie może być on uznany za dokument prywatny z świetle art. 245 k.p.c., po wtóre z treści udostępnionej części umowy wynika, że lista wierzytelności stanowi załącznik nr 2 do umowy z dnia 6 czerwca 2013 r.

Co się tyczy wyciągów z ksiąg rachunkowych funduszy, to na wstępie należy zauważyć, że powód nie uwodnił, że dokument przezeń przedstawiony stanowi wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, a to że został podpisany przez osobę umocowaną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu. Następnie należy wskazać, że jakkolwiek ustawodawca wyciągom z ksiąg funduszu nadał moc dokumentu urzędowego (art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych) to moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym (art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych). Zobowiązanie dochodzone na podstawie wyciągu z ksiąg funduszu nie jest zobowiązaniem abstrakcyjnym i nie korzysta też z przywileju domniemania z art. 244 k.p.c. Fakt przejścia uprawnień i wysokość zobowiązania musi zatem być dowodzony innymi dowodami ocenianymi pod kątem skuteczności w świetle prawa cywilnego. Nawet gdyby przyjąć, że cesja wskazanej wierzytelności miała miejsce, na wierzycielu ciążył obowiązek wykazania istnienia zobowiązania pierwotnego i jego wysokości.

Przedłożona do akt umowa pożyczki zawarta pomiędzy wierzycielem pierwotnym a pozwanym stanowi niewątpliwie dowód zaciągnięcia przez pozwaną zobowiązania wobec wierzyciela pierwotnego. Nie stanowi ona jednak dowodu istnienia tego zobowiązania w wysokości dochodzonej pozwem. Mimo wezwania sądu, powód nie wyjaśnił, co składa się na kwotę dochodzoną pozwem. Wątpliwości budzą zaś okoliczności przytoczone w treści pozwu, a to że kwota ta (2.352,67 zł) stanowi kapitał pożyczki skoro pozwana zaciągnęła pożyczkę w wysokości 3.358,15 zł. Zgodnie z przytoczoną wyżej regulacją, na powodzie ciążył ciężar udowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia, a zatem powinien był przedłożyć dokument, z którego wynika, czy i jaka część pożyczki została przez pozwaną spłacona, ile razy pozwana faktycznie skorzystała z obsługi pożyczki w domu, sposób zaliczenia wpłat dokonywanych przez pozwanego.

Konkludując, wobec stanu faktycznego sprawy oraz zaoferowanych dowodów nie sposób uwzględnić powództwa i uznać, że wobec pozwanej istnieje zobowiązanie w wysokości wskazanej w treści pozwu i że przeszło ono skutecznie na powoda. Dołączone przez stronę powodową dokumenty budzą wątpliwości i nie pozwalają na dostateczne zindywidualizowanie istnienia i wysokości wierzytelności przysługującej poprzedniemu wierzycielowi wobec pozwanej, która to wierzytelność miałyby – jak twierdzi strona powodowa – zostać przeniesiona na rzecz powoda. Nawet jeśli uznać jednak odmiennie, to i tak powód nie wykazał zasadności żądanej kwoty.

Wobec powyższego, na podstawie przytoczonych przepisów orzeczono jak w sentencji.